

Arrest

nr. 226 065 van 12 september 2019
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Mweze Sifa Gloria
Wynantsstraat 33
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kongolese nationaliteit te zijn, op 11 september 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 7 september 2019 tot terugdrijving.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster biedt zich op 7 september 2019 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Kinshasa met bestemming Brussel of Antwerpen. Een terugvlucht is voorzien op 19 september 2019.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.4.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het legaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk de details van het hotel waar zij zal verblijven meegedeeld heeft aan de grenspolitie. Ook zou zij hebben uitgelegd dat zij mevr. Tshimbambe Nanka zal bezoeken, die haar naar de stad zal brengen. Zij zou melding hebben gemaakt van de 2.500 euro waarover ze beschikt. De verwerende partij zou niet met alle gegevens rekening gehouden hebben. Er zou sprake zijn van een misverstand tussen de politie en haar schoonzus, die haar naar haar hotel zou brengen. Zij zou ook in bezit zijn van een toeristisch plan.

Verzoekster zich beroept op een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat niet van toepassing is aangezien de bestreden beslissing steunt op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een Internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf.”

Volgens de memorie van Toelichting van de wet van 15 juli 1996 laat artikel 3 eerste lid 3° toe *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden van de vreemdeling na te gaan. Aldus, wanneer er in dit verband twijfels bestaan, zal de vreemdeling die verklaart naar België te komen, bijvoorbeeld als zakenman of in het kader van een vriendenbezoek, het doel en de omstandigheden van zijn verblijf dienen te verrechtvaardigen door het overleggen van relevante documenten, zoals private of professionele uitnodigingsbrieven of hotelbesprekingen.”*

Het feit dat verzoekster in het bezit was van een paspoort voorzien van een Schengenvisum, stelt haar niet vrij van de voorwaarden van artikel 3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en er werd gemotiveerd waarom geoordeeld werd dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven.

Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. (R.v.St., arrest nr. 163.817 van 19 oktober 2006)

Uit het verslag van de grenspolitie, waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster gehoord werd omtrent haar reisdoel, blijkt wat volgt:

“MAPETA WONGANZI, kapster en schoonheidsspecialiste van beroep, reist voor de eerste maal naar Europa. Bij de dienstdoende grenscontroleur toont zij een dubieus toeristisch stappenplan waar betrokkene geen toelichting over kan verschaffen.

** REISMOTIEF*

Ten burele overlopen wij met X haar toeristisch plan. Het valt op dat zij niets hiervan kent en dat het programma gekopieerd werd van internet zonder zelfs de inhoud te lezen. Zo staat er op het programma voor het bezoek aan Brugge alsook Brussel dat er een gids voorhanden is. Betrokkene zelf heeft geen weet van een gids noch hoe ze deze zou moeten contacteren. Tevens is er voor het bezoek op 16 september aan de galerij Agora een recensie weerhouden waarin men melding maakt van de slechte

kwaliteit aldaar. Voor de praktische invulling verwijst ze door naar haar schoonzus die in België woonachtig is. Het betreft de genaamde X (RR. 63.10.01 576-11). Zij weet echter niet of deze persoon aanwezig is op de luchthaven. Als later blijkt dat betrokkene in het bezit is van twee bagages, waarvan één vol Afrikaanse voeding, blijkt dat haar schoonzus aanwezig is op de luchthaven om betrokkene en haar bagage te recupereren.

Deze dame stelt dat, in tegenstelling tot wat X verklaart, het reismotief zal plaatsvinden te 2140 Antwerpen, Luitenant Lippenslaan 34/4 alwaar zij woonachtig is. Vandaaruit zullen alle excursies gepland worden. Als wij haar attent maken op het bestaan van een toeristisch programma en het feit dat X dit wil volgen blijkt dat er eigenlijk niets voorzien is qua praktische planning.

** HOTELRESERVATIE*

X toont ons een hotelreservatie voor één nacht te Brussel, nadien wil ze haar verblijf aldaar verlengen, als het hotel haar aanstaat. Volgens X zal betrokkene bij haar te Antwerpen verblijven.

** BESTAANSMIDDELEN*

Betrokkene blijft in het bezit van zijn geldelijke middelen zijnde € 1450 en 1150 USD cash, geen bank of kredietkaart noch een gelegaliseerde tenlasteneming.”

Uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat verzoekster gehoord werd door de grenspolitie, dat zij eerst verklaarde voor toerisme naar België te komen, dat het toeristisch programma gekopieerd werd van het internet en dat daaruit blijkt dat zij Brussel en Brugge zou bezoeken, dat zij slechts één overnachting had geboekt in Brussel en dat ze verder zou hebben doorverwezen naar haar schoonzus, maar dat ze niet zou weten of zij haar op de luchthaven zou ophalen. Verder blijkt uit het grensverslag dat de vermeende schoonzus andere verklaringen aflegde, namelijk dat verzoekster bij haar zou verblijven en dus niet op hotel zou gaan.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de vaststellingen van de grenspolitie zoals die blijken uit het administratief dossier en luidt onder meer als volgt:

“Reden van de beslissing: Betrokkene komt naar België voor toeristische redenen. Ze heeft een toeristisch plan bij zich maar kent hier niets van. Het plan werd gekopieerd van het internet en betrokkene kent hier de inhoud niet van. Zo staat er op het programma voor het bezoek aan Brugge alsook Brussel dat er een gids voorhanden is. Betrokkene zelf heeft geen weet van een gids noch hoe ze deze zou moeten contacteren. Tevens is er voor het bezoek op 16 september 2019 aan de galerij Agora een recensie weerhouden waarin men melding maakt van de slechte kwaliteit aldaar.

Voor de praktische invulling verwijst ze door naar haar schoonzus X die in België woonachtig is. Zij weet echter niet of deze persoon aanwezig is op de luchthaven. Als later blijkt dat betrokkene in het bezit is van twee bagages, waarvan één vol Afrikaanse voeding, blijkt dat haar schoonzus aanwezig is op de luchthaven om betrokkene en haar bagage te recupereren. Haar schoonzus stelt dat, in tegenstelling tot wat X verklaart, het reismotief zal plaatsvinden te 2140 Antwerpen, Luitenant Lippenslaan 34/4 alwaar zij woonachtig is. Vandaaruit zullen alle excursies gepland worden. De schoonzus wordt geconfronteerd met het voorgelegde toeristisch programma en het feit dat X dit wil volgen, maar uit het gesprek blijkt dat er eigenlijk niets voorzien is qua praktische planning.”

Het betoog van verzoekster stelt dat zij wel een hotelreservatie, toeristisch plan en voldoende geld had voorgelegd, doet geen afbreuk aan de appreciatie die van voornoemde documenten werd gemaakt door de grenspolitie.

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij erop wijst dat er sprake zou zijn geweest van een misverstand tussen de grenspolitie en haar schoonzus. Dit blijkt niet uit het verslag en het administratief dossier.

Op grond van de vaststellingen van de grenspolitie is het niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is niet ernstig.

3. Dienvolgens is niet voldaan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. MILOJKOWIC